

doZa Zilnică

anul I, nr 1, iunie 2008

www.dozazilnica.ro

Din cuprins:

Castelul printesei de caramci de Eduard Tone
(fragmente)

Filiera grocească de Bogdan Hrib (partea întâi)

in curând ...

parentime

WE SPEAK CHILDISH

CUPRINS

Eduard Tone – Castelul Printesei de carameli (fragmente)	... pagina 4
Lucruri implicite – fragment de blog	... pagina 14
Bogdan Hrib – Filiera greceasca (partea 1)	...pagina 16
Copila mea – fragment de blog	... pagina 28
Neil Gaiman – prezentare	... pagina 30

Cărți, Fantome Disperate și “bătrînii care îi mai țin ochii”

De vreo 20 de ani, printr-un noroc chior / accident istoric, am (re)căpătat dreptul de a ne lamenta în public. Vai, vai vai, bieții cîini luați de hingheri !... Vai, vai vai, bieții copilași nevinovați lăsați pradă haitelor de cîini vagabonzi !... Vai, vai, vai, am ajuns de rîsul Europei !... Vai, vai, vai, săracele FDCRP ! (adică Fantomele Disperate din Conacul de pe Rîul Precizia)...

Are și văicăreala rolul ei social, nu se poate nega. Îl umanizează pe văicăritor și stîrnește, eventual, un val de simpatie (“vai, săracu’ om !”); poate să îi crească statusul, sugerînd un rol, chiar dacă auto-asumat, de purtător de cuvînt pentru un segment social sau altul (“ăsta e românaș de-al nostru, ne înțelege problemele!”). Mai presus de orice, însă, jelanii se vinde!

Un subiect favorit este “Crisa Cărții din România”. Nu mai e vorba de Fantomițe Disperate; e un subiect serios, cu ștaif; se adresează unui public de elită, nu?

Poate... Depinde de cît de real este fenomenul. Periodic apar “pe sticlă” diferite personaje în uniformă de intelectual (păr vîlvoi și ușor grizonat, barbă și ochelari) care deplîng declinul. Care declin ? Din '90 incoace, industria tipografică și de editare de carte a crescut

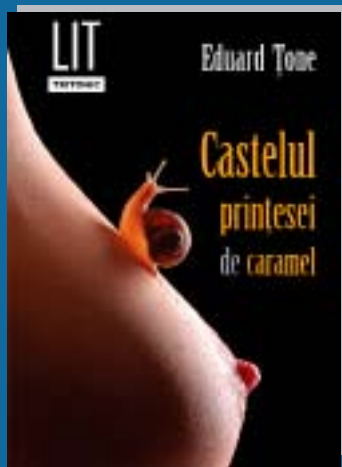
semnificativ (o creștere de aproape 4 ori numai între 2000 și 2005 !). “Familiaritatea cu cartea o mai au doar adulții și bătrînii care îi mai țin ochii.” (sic) declama cu patos un brav deputat (btw, românaș de-al nostru, nu spun de la ce partid...). Probabil că nu a mai intrat de mult într-o librărie; cei mai mulți cumpărători din Diverta sau Cărturești sînt tineri sub 30 de ani... Asta ca să nu mai pomenim de puzderia de librării virtuale; mă îndoiesc că își recrutează vizitatorii dintre “bătrînii care îi mai țin ochii”.

În opinia mea, numai de o criză a ofertei nu se poate vorbi. Mai degrabă avem de-a face cu o criză a timpului – timp de petrecut într-o librărie, timp liber pentru lectură, ce duce la schimbarea obiceiurilor de consum. Confruntat cu o ofertă foarte bogată cititorul e nevoit să facă o triere, iar trierea implică informare.

Poți să-ți faci o idee despre o carte citind o recenzie sau discutînd cu un prieten, dar cel mai bine este să o răsfoiești. Acesta este rolul principal al Dozei. Doza Zilnică, atît în varianta electronică cît și în cea tipărită, oferă posibilitatea cititorilor de a descoperi cărțile și de a se “împrieteni” cu ele înainte de a le cumpăra.

Lectură plăcută!

DZ
dz@dozazilnica.ro

Eduard Tone

Castelul printesei de caramel

Editura Tritonic, Bucuresti 2008

Eduard Tone este jurnalist din 1990. A lucrat vreme de 9 ani in presa de sport, timp in care a colaborat cu multe ziare si reviste din Bucuresti si din tara. Din anul 2000 lucreaza la revista pentru barbati FHM iar din 2006 este redactor sef al acestei publicatii. Dupa turneul final Campionatului European de Fotbal din 1996 a (co) publicat cartea intoarcerea acasa - un itinerar de fotbal si calatorie. Castelul Printesei de Caramel este romanul sau de debut.

Site personal: <http://eddie.ro>

- fragment -

Unu

Locuitorii castelului

Eu sînt Alex. Trăiesc într-un castel, pe o stradă îngustă, cu trei treceri de pietoni și cu foarte mulți porumbei. Nu, nu tot castelul e al meu. Eu am două camere, destul de mici, cu pereți vopsiți alieure. Partea bună e că odată cu cele două camere am acces la turnuleț. Este turnulețul care definește castelul și care-i face pe oameni să se oprească în dreptul porții, să privească în sus și să se întrebe zîmbind conspirativ: „Oare ce prințesă își duce zilele în acel turn, așteptînd prințul copilăriei sale?”. Din păcate în turnulețul meu nu trăiește nici o prințesă și nici condurul vreuneia nu a călcat vreodată acolo. Dar poate că lumea chiar m-ar lua în serios dacă într-o zi mi-aș pune o armură adevărată - am auzit că există ar-

muri de vînzare, pe mulți bani - și mi-aș roti amenințător paloșul de cîteva ori pe zi în timpul săptămîinii și de mai multe ori în week-end, strigînd la demoni cu fețe de îngeri și îmbiindu-i, cu o figură cruntă, la luptă dreaptă.

Castelul în care trăiesc mai este populat de cîteva persoane admirabile. Una dintre ele este Virginia. Virginia are peste 40 de ani și este virgină. Asta nu o împiedică să poarte pe față un zîmbet șmecheresc și permanent. Nu știu de unde și l-a cumpărat - gurile rele spun că a venit cu el dintr-o călătorie de trei luni în Alaska - dar îi stă bine. Virginia are un șoarece pe care l-a botezat Tataie și pe care în fiecare dimineță îl scoate la plimbare, legat cu o sfoară lungă. Tataie e cel mai mahăr dintre șoarecii orașului - are totdeauna o atitudine triumfătoare și, mai ales, tolerantă vizavi de pisicile străzii. Cînd Virginia trece cu Tataie pe lîngă vreun motan cu ochi albaștri aflat în plin proces de scărpinare, acesta rămîne paralizat, cu mustățile blegindu-se vizibil. Virginia spune că, într-o altă viață, Tataie

a fost lucrător la hingheri. Nu știu de ce spune asta, însă o cred, pentru că altceva mai bun n-aș putea scoate din acest lucru. Virginia are trei pulovere tricotate de ea cu o pereche de andreele argintii-coclite și cel mai bine îi stă în cel turcoaz. Întotdeauna când ne întâlnim întâmplător în micuțul magazin din dreptul castelului, sau pur și simplu pe stradă, și este îmbrăcată cu puloverul turcoaz, îmi place să-i spun, pe un ton în crescendo: „Ce bine arătați astăzi, domnișoară Virginia! Puloverul acesta vă vine excelent!”. Și în acel moment zîmbetul ei dispare, dispare complet, ca și cum o mînă nevăzută i-l fură, iar eu știu că atunci e încîntată și mulțumită și fericită și că prima oară când o să facă dulceață de nuci o să-mi bată încetîșor la ușa de șapte ori și o să-mi întindă un borcănel violet - Dumnezeu știe de unde are Virginia o întregă colecție de borcănele violet! - plin cu dulceață de nuci verzi - Dumnezeu știe de unde are Virginia mereu nuci verzi chiar și atunci când nucile sînt portocalii sau negre sau nu sînt!

Un alt locatar al castelului este Pimpi. El are o cămăruță la parter, cum intri pe poartă în sînga. Ușa cămăruței sale are trei vizoare. Vizoarele nu sînt așezate, așa cum ați crede, unul sub celălalt sau unul lîngă celălalt. Primul vizor este jos de tot, la cîțiva centimetri de podea. Pimpi spune că l-a așezat acolo deoarece pentru el cel mai important lucru la un om este încălțămîntea. Prin urmare dorește de fiecare dată să vadă ce fel de pantofi poartă cel care-i sună la ușa. Dacă trece de testul primului vizor - și aici Pimpi păstrează foarte bine secretul cu privire la cum trebuie să arate pantofii pentru a trece testul - urmează încercarea celui de-al doilea vizor. Acesta este plasat undeva în dreptul curelei de la pantaloni. Explicația lui Pimpi e logică: după încălțămîntea, trebuie să vadă mîinile. Cine nu are mîini „corespunzătoare” nu are dreptul de a-i intra în casă, de a-i atinge mobila veche

și de a-i mîngîia haina din blană de nutrie - ultimul obiectiv din obligatoriul tur al locuinței pe care Pimpi îl impune oricărui nou venit. În fine, al treilea vizor are o locație un pic mai dificilă. Este pe pragul de sus, montură fină în lemn masiv, un pic mai mare ca celelalte două, avînd o poziție verticală. Printr-un complicat sistem de lentile, Pimpi reușește să vadă țeasta vizitatorului. Am uitat să vă spun: Pimpi este un fel de ghicitor, un fel de Tata Omidă al străzii. Pimpi ghicește în chelii. Ani de-a rîndul a ghicitor cu succes în cheliile vecinilor. Ani de-a rîndul bărbați de tot felul și-au petrecut cheliile, mai mici sau mai mari, prin fața ochilor lui Pimpi, cu speranță și nădejde, visînd cu ochii deschiși la un viitor pozitiv prezis de Pimpi. Pentru că ceea ce ghicea Pimpi în chelie era literă de lege. Îți ghicea că-ți moare soacra? Peste trei săptămîni îl chemai la parastas. Îți ghicea că are să-ți cadă la așternut o damă de pică? În cîteva zile loveai porțile dulcelui rai femeiesc. Îți ghicea că o să dea norocul peste tine? Puteai liniștit să joci la loterie orice numere, cîștigul era asigurat. Singura condiție era să ai un cît de mic început de chelie. Pletoșii n-aveau ce căuta la ghicitor și, deși nu recunoștea niciodată, Pimpi era incapabil să ghicească în plete. Așa se explică existența celui de-al treilea vizor. După reguli știute doar de el, Pimpi execută o scanare rapidă a țestei vizitatorului după care, în funcție de anumite coordonate finale, decide dacă e cazul să deschidă ușa. De fapt, dacă ai trecut de primele două vizoare, testul cu chelia e o simplă formalitate, pentru că poți intra în cămăruța lui Pimpi chiar dacă nu pozezi o chelie sau pur și simplu te-ai născut femeie. Am decretat într-o zi în care greierii discutau pe teme economice în turnuleț că Pimpi este cel mai interesant om pe care l-am cunoscut vreodată și asta chiar dacă de multe ori nu-mi răspunde la „Bună dimineața!”, preferînd să-mi arunce o privire chiorîșă și să bolborosească, nu-

mai el știe de ce, fraza cu care a agățat în tinerețe singura femeie din viața lui, acum patruzeci și patru de ani: „Păpușă, fii-e bine cu pieptenii-n soare?”.

Ar mai fi cineva care locuiește în castel, în aripa de nord, numai că despre acest locatar îmi vine cam greu să vorbesc. Și nu pentru că nu aș vrea să o fac, dar Svetlana nu este persoana despre care să vorbești prea mult dacă ai fi în situația mea. Svetlana este dublu-studentă, la teatru și la horticultură și ar putea să-ți povestească ore în șir, în paralel, despre George Vraca și lalelele-papagal. E drept, eu nu am auzit-o niciodată, pentru că, unu, o văd foarte rar și, doi, când ne intersectăm la intrarea în castel, nu ne privim în ochi, eu pentru că sînt foarte timid, ea pentru că are impresia că sînt mitocan și nu știu să dau bună-ziua, deși, pe cuvînt de onoare, m-a auzit de cîteva ori dînd bună-ziua, lui Pimpi sau Virginiei, și s-a făcut că nu aude. Știu însă, pentru că am auzit-o odată vorbind cu un prieten de-al ei, în curtea castelului, mai precis pe leagănul galben de lîngă garajul nefolosit. Inutil să vă mai spun că îmi vine greu să vorbesc despre Svetlana. Pentru că o iubesc și, cu toate că în fiecare luni dimineață îi așez pe prag o vietate - de la o frunză de salată pictată în culorile curcubeului și pînă la vreo gărgăriță pe care inuman o încapsulez într-un căpăcel transparent de medicamente căruia îi atașez un petic de hîrtie cu cifra zece sau opt sau paisprezece, adică numărul petelor ei - niciodată nu îmi arată că ar avea habar măcar că mă gîndesc la ea ca și cum ar fi prima prințesă care va pași vreodată în turnulețul castelului în care trăim. Svetlana are o lume a ei despre care îmi este greu să vă vorbesc deși, fiți siguri, o voi face imediat.

Doi Camera galbenă și camera portocalie

Nu-mi place cînd iarna coboară pe scară pentru a-și agăța țurțurii de franjurile turnulețului meu. Mă îmbrac greoi, curăț zăpada din fața castelului cu o lopată rablagită și fac o potecă de care Pimpi nu va fi mulțumit. De fapt, Pimpi nu e niciodată mulțumit, spre deosebire de Virginia despre care în orice moment ai putea spune că e fericită. Poate că din cauza zîmbetului de Alaska - o fi văzut pe-acolo somoni care fac salturi din ape repezi direct în gurile urșilor și lucrul acesta i-a motivat fericirea perpetuă. Pimpi ar spune despre poteca făcută de mine că este „prost croită”, în vreme ce Virginia n-ar spune nimic dar ar gîndi că „Alex a făcut o potecă foarte frumoasă și foarte practică; ce ne-am face dacă n-ar fi Alex. Pimpi nu dă niciodată zăpada la o parte”. Mă întorc în apartamentul meu din castel, cu pleoapele înghețate. Vă povesteam că am două camere mici. Nu știu care dintre ele e mai mică, nu le-am măsurat niciodată și nici nu m-am uitat pe vreo schiță. Mie mi se par la fel, așa că n-am putut să o proclam pe una „sufragerie” iar pe cealaltă „dormitor”. Prin urmare le-am botezat „camera portocalie” și „camera galbenă”, după vopseaua de pe pereți. Nu le-am vopsit eu, așa erau cînd am ajuns în castel și pentru că nu m-a deranjat niciodată să trăiesc într-o casă cu pereți portocalii sau galbeni, am lăsat lucrurile așa. În camera galbenă am un pat pentru o persoană și jumătate și un cufăr vechi, plin de nituri, pe care l-am cumpărat de la un magazin de vechituri. Înăuntru, cufărul are păpuși. Recunosc, nu-mi aduc aminte să mă fi uitat în el atunci cînd l-am luat. Mi-au plăcut niturile - are nituri mari, din „aur” înnegrit de

vreme. Proprietăreaşa magazinului mi-a spus că persoana care i-a vîndut cufărul era un pitic. Da, un pitic din cei pe care-i vezi la circ, uneori pe stradă şi alteori la televizor în emisiunile despre pitici. A intrat în magazin împingînd o roabă în care căra cufărul şi a cerut o sută de mii pe el. „L-am luat pentru că am vrut să-l ajut pe omul acela. Părea cam dărîmat. I-am dat suta de mii, s-a întors brusc pe călcîie şi a luat-o la fugă lăsîndu-mi şi roaba. Cît îmi dai pe cufăr?”. I-am dat o hîrtie de cinci sute de mii şi mai greu mi-a fost pînă l-am cărat la castel, pentru că vînzătoarea nu mai avea roaba: o dăduse de pomană unui ţigan care-i făcea curat o dată pe lună. Nu mi-a dat prin cap să deschid cufărul sau să o întreb de vreo cheie. L-am dus direct în camera galbenă, urcîndu-l cu greu pe îngusta scară în spirală a castelului. Abia peste cîteva zile mi-am zis să-l deschid - aveam cîteva cărţi care nu mai încăpeau pe policioara de deasupra patului şi le repartizasem mintal în cufăr. S-a deschis uşor, nu era nevoie de nici o cheie, am tras de două chepenguri şi, gata, cu un scîrţîit de ev mediu, cufărul meu negru cu nituri uriaşe mi-a dezvăluit pîntecul său încăpător şi plin de păpuşi. Erau păpuşi de toate felurile: de lemn, de cîrpă, de plastic, de cauciuc, chiar şi de sticlă, mici, mari şi mijlocii, erau şaizeci şi şase de păpuşi, blonde, brunete şi roşcate, cu păr şi fără păr, îmbrăcate şi dezbrăcate, cu ochii mari şi cu ochii închişi, cu picioare lungi şi cu picioare îndoite, erau atîtea păpuşi încît m-am speriat şi am trîntit imediat capacul cufărului producînd un zgomot care cu siguranţă i-a dispăcut lui Pimpi şi somnului său sacru de după-amiază. Păpuşile sînt la locul lor şi acum, stau acolo în cufăr fără să le deranjeze nimeni, aşteptînd cuminiţi o fetiţă cu păr buclat care să le descopere cu bucurie şi să le schinguiască într-un mod satisfăcător. Mie-mi plac în continuare niturile cufărului, le-am şters cu spirit aşa încît strălucesc

ca nişte sori ciudaţi în camera mea galbenă în care, pe lîngă patul de-o persoană şi jumătate şi cufăr se mai află o floare în ghiveci. Povestea acestei flori n-am spus-o nimănui pînă acum, poate pentru că nimeni n-ar crede-o. De fapt nici eu nu o mai cred foarte intens ci doar îmi imaginez că am trăit cîndva acele momente. Floarea din ghiveci e un fel de bonsai, dar n-aş numi-o, totuşi, aşa, fiindcă atunci cînd ai crede mai mult că e un adevărat copac în miniatură, privind de la rădăcină către coroană, se transformă spectaculos într-un fel de tufă cu moacă de arici. Cu alte cuvinte, ca să v-o imaginaţi cum trebuie, floarea din ghiveciul meu porneşte cu un trunchi de copac, continuă cu cîteva ramuri răvăşite şi se termină cu multe ace de cactus crescute direct din ramuri. Am căutat în toate cărţile despre flori care mi-au căzut în mînă, am scotocit internetul, navigînd nopţile în derivă prin site-uri pline de petale şi

vostro 1700

DELL

pistile dar n-am aflat nici pînă azi ce fel de floare trăiește în camera mea galbenă. Unica salvare e Svetlana, ea trebuie să știe despre floarea mea, doar face horticultura în paralel cu teatrul! N-am îndrăznit însă pînă acum să o rog să arunce o privire asupra florii. De fapt, n-am îndrăznit nimic în legătura cu Svetlana. Cel puțin nu cînd era ea de față.

Așa: floarea o am de la domnul Leo. Pe domnul Leo l-am cunoscut acum trei ani, cînd cobora dintr-un Bentley în fața hotelului Hilton. Ploua ca într-un vis cu vampiri iar eu, lipsit de umbrelă, încercam să mă strecor printre picături către părculețul din fața Ateneului, unde aveam întîlnire cu secretara unui patron de tipografie, 47 de ani, divorțată și cu trei copii, dar despre asta altădată. Mi-a fost imposibil să nu remarca mașina care parcase în fața hotelului și spre care se repezise celebrul portar de culoare de la Hilton, Thomas Mark Anderson, originar din Sierra Leone, refugiat politic, inginer de profesie, un tip politicos care e în stare să facă orice pentru clienții hotelului și care s-a emoționat extrem de tare cînd a deschis acum cîțiva ani portiera mașinii Reginei Danemarcei, ce se afla într-o vizită oficială. Era un Bentley Arnage Red Label, model 1999, expus întîia oară la salonul auto de la Frankfurt, 6,75 litri, 8 cilindri, 4 valve pe cilindru, mă rog, viteza maximă 240 km pe oră, plus un logo distinctiv - cele două aripi argintii unite prin litera B care de data asta e plasată pe un fond roșu ce-l înlocuiește pe cel negru, clasic. Imposibil să nu remarci o asemenea mașină oricît de tare ar ploua și oricît de mult ai vrea să nu întîrzi la o întîlnire. Din Bentley, mai exact din spatele podoabei a coborît un bărbat cu favoriți și cu o mustață foarte lungă, îmbrăcat într-un pardesiu roșu - n-am mai văzut niciodată de atunci vreun pardesiu roșu! - care s-a îndreptat spre mine - mă nimerisem să fiu la doi pași de mașină - și mi-a spus, pe o voce groasă ca fumul de

țigară dintr-un bar de homosexuali, direct și fără amestecuri, fără shake-uri sau noduri în gît: „Hai să bem o cafea!”.

Aproape mecanic și instantaneu am ajuns la Bistroul Ateneului unde am băut o cafea în fix unsprezece minute, timp în care am aflat că îl cheamă Leo, că i-a murit iubita într-un accident de motocicletă în Panama și că mă roagă să am grijă de o floare pe care Ann a iubit-o foarte mult și de care el nu poate să se-ngrijească fiindcă afacerile în care s-a scufundat de atunci îl poartă zi de zi pe tot globul, ca-ntr-o hăituială permanentă și necesară supraviețuirii. În al zecelea minut a scos floarea din sacoșa pe care nici nu remarcasem că o avea la el, a pus-o în fața mea, a tras din portmoneu cinci bancnote de o sută de mii pe care le-a lăsat pe masă, s-a ridicat și a plecat fără să-mi spună la revedere, împrăștiind un miros de tabac fin și aromată.

De multe ori l-am visat pe domnul Leo în nopțile care-au urmat. Deseori se făcea că eram un fel de valet de-al lui și-l urmăram peste tot cărînd floarea ciudată și avînd unica misiune de a o uda și a avea grijă să nu moară. În visele mele, domnul Leo se dovedea să fie un monsenior, un darta-gnan modern, veșnic îmbrăcat în pardesiu roșu, gata să meargă pînă la duel atunci cînd venea vorba de a apăra onoarea memoriei lui Ann. Am așezat floarea pe pervazul ferestrei camerei galbene în așa fel încît soarele să-i mîngîie cît mai mult ghimpii și am avut grijă, pe cuvîntul meu, am avut grijă să nu-i lipsească nimic iar Ann să-mi zîmbească fericită de pe motocicletă cu care se plimbă printre norișori albaștri.

Cealaltă cameră a mea, camera portocalie, e mai puțin spectaculoasă, dar mult mai specială. Este camera din care, prin intermediul a cinci trepte nu foarte înalte, se poate ajunge în turnuleț. Nu vă voi povesti acum despre turnuleț și despre sentimentele mele legate de el. Pot să vă spun însă trei lucruri. Unu: cînd ai terminat de

**WELCOME to
SIGHIȘOARA**

Cultural Heritage Info Center

**Maps / Brochures / Attractions / Accomodation /
Rent a Bike / Trips / Guides / Cultural Events**

Contact us: sighisoara@dordeduca.ro, 0788 11 55 11

sighisoara.dordeduca.ro

www.fortified-churches.com

urcat cele cinci trepte ajungi dintr-o dată într-o lume aparte. Doi: atât timp cât decizi că vrei să rămii în acea lume trebuie să fii atent, dar foarte atent, la fiecare obiect din turnuleț. Trei: când cobori din turnuleț ai de fiecare dată senzația celui care face bunjee-jumping, așa că reintrarea în camera portocalie poate fi destul de violentă. Și pentru că nu v-am spus prea multe despre turnuleț, o să vă pictez, în compensație, tabloul camerei portocalii unde, în afara televizorului, a computerului și a restului sculelor, se află o masă pătrată, din lemn de tek, așezată pe un covor mai degrabă viși-niu și mai degrabă foarte gros. Faptul că masa e din lemn de tek mă amuză. Îmi imaginez mereu că am primit-o de la maharajahul de Kapurtala, prietenul regelui Carol I, care i-a dăruit acestuia, pe la începutul secolului, piese de mobilier din lemn de tek plasate de rege în sala veche de muzică a castelului Peleş. Poate că maharajul de Kapurtala a fost cândva și prietenul meu și poate chiar de la el am măsura care ascunde două sertărașe secrete ce se deschid printr-un truc. Un truc care prefer să rămână necunoscut.

Trei Pimpi

Am urcat în apartamentul meu din castel și, pentru că azi e duminică, mă gândesc ce vătăte să-i pun Svetlanei pe prag mîine dimineață. Decid că o floare de gheață ar fi potrivită. Bine, dar floarea de gheață e vie? Da, am să criogenizez un ac din floarea lui Ann într-o floare de gheață. Fac flori de gheață punînd apă în formele mele cu formă de flori pe care le păstrez în congelator. Luni dimineață, cu exact un minut înainte ca Svetlana să iasă pe ușă - luna pleacă întotdeauna la șapte și

jumătate - am să scot floarea de gheață și am s-o așez pe preș. A, da, uite o idee bună: o voi face colorată, voi turna cîteva picături de suc de portocale în formă și-i voi oferi o floare de gheață portocalie, cu tot cu acul de la floarea lui Ann în ea. Nu știu cum îmi voi da seama dacă se va hotărî să păstreze în propriul ei congelator darul meu de mîine. Dar am să-mi imaginez, fără să privesc pe vizor, că floarea de gheață va trăi. Apartamentul ei e față în față cu al meu, la capătul scării în spirală. Aș putea să îi urmăresc fiecare mișcare, ca un voyeurist inofensiv, însă nu o fac fiindcă sînt absolut sigur că se gîndește că o fac. Nici măcar nu mi-am imaginat-o vreodată pe Svetlana goală, chiar dacă sînt îndrăgostit de ea. De fapt, știți cum arată povestea mea de dragoste cu Svetlana?

Ca o coală albă din blocurile de desen. Dacă ne-am înscris amîndoi la academia de arte frumoase, coala asta de desen ar putea ajunge cîndva într-o expoziție.

Eu unul, recunosc, fac eforturi. Mi-am cumpărat pensule și am trimis copiii de pe stradă să-mi aducă vopseluri de la maeștri; nu știu să-mi prepar singur vopselurile dar promit să învăț. Poate o să iau lecții de la Vermeer, care o învăța pe Griet cum să sfărîme și să dizolve tot soiul de roci colorate. Aș vrea și eu să-mi spună Svetlana, așa cum Griet i-a spus maestrului cînd a văzut înfrîa oară portretul ei pictat de acesta: „You looked inside me...” eliberînd către eternitate „Fata cu un cercel de perlă”. Poate o s-o pictez într-o zi pe Svetlana, la fereastra din camera galbenă, de unde se poate vedea turnulețul castelului. Sau poate o s-o pictez în turnuleț, privind cu adevărat în ea.

Mă gîndesc pînă unde ar putea să meargă timiditatea mea în privința Svetlanei. La urma-urmei sîntem vecini - nu de foarte mult timp, dar numărul zilelor crește amețitor - și am putea să avem, pentru

Început, o legătură ca de la vecin la vecin. „Bună ziua domnule Alex, mi s-a stricat... A, îmi permiteți să ne tutuim, ok, mulțumesc, Alex, mi s-a stricat... de unde știu că te cheamă Alex? Nu mai țin minte, a, ba da, scrie pe cutia poștală. așadar, mi s-a stricat garnitura de la baie, ai putea să te uiți un pic dacă ai timp? Nu mă pricep la garnituri și curge apa caldă continuu, mi-e să n-o inund pe doamna Virginia...”. Puah, am înnebunit, Svetlana n-ar apela niciodată la mine pentru așa ceva, pun pariu că, dacă nu cunoaște nici un instalator, ar căuta imediat în Pagini Aurii, nici măcar pentru o clipă nu s-ar gândi că vecinul ei mitocan care n-o privește niciodată în ochi și care îi pune tot felul de porcării pe preș la începutul săptămânii ar putea să-i repare garnitura.

Prin urmare, ea nu va face niciodată un pas, nu se va duce pur și simplu să-și cumpere pensule sau să-și dezvelească umărul sau să-și arate lobul urechii pentru a i le picta. Aș putea să deschid acum ușa, să fac doi pași și să ciocănesc ușor în ușa ei caraghioasă. Nu v-am spus despre ușa ei: are o ușă de plastic masiv, sînt sigur că n-ați mai văzut niciodată așa ceva. N-am idee cît de grea sau ușoară e ușa asta însă aspectul ei e nostim de-a dreptul fie și pentru că nu-ți poți imagina niciodată că cineva poate avea o ușă din plastic masiv. Masiv și albastru. Pe ușă scrie „Svetlana” simplu, într-o casetă argintie, cu font elegant, Monotype corsiva. Svetlana și-atîț.

Da, aș putea face asta, ar fi un soi de nebulie din partea mea. Sînt sigur că acum e acasă, petrece singură o după-amiază de duminică, poate

a dormit un pic, s-a trezit, a făcut o baie caldă și, înfășurată într-un halat bleu, citește un roman polițist. Sau poate citește cursurile de la horticultură - ceva de genul „Biofizică și agrometeorologie”. Sau „Arboricultură ornamentală și arhitectură peisageră”. Sau, ha!, poate e în fața oglinzii și repetă un rol, ia să vedem, ce rol ar putea repeta, uf, n-am mai fost de mult la teatru, ar trebui să merg mai des sau măcar să „merg” ca să mă pot gândi la un rol pentru Svetlana.

Knock-cioc!

înțepenesc.

Svetlana! I s-a defectat garnitura. Cine altcineva ar putea să bată la ușa mea duminica după-amiaza, în miez de februarie? Privesc disperat în cameră. Dezastru. Patul e nefăcut, țoalele sînt aruncate care încotro, grămezi de cd-uri pe jos, fir-ar să fie, tabloul debutează cu pete!

Knock-cioc!

O bătaie mai puternică urmată de una mai sfioasă. Bine că n-am nici o pată pe tricoul roșu cu mîneci lungi pe care scrie, la naiba!, scrie Uoy kcu! Nu mai am timp să mă schimb, trebuie să deschid, știe că sînt acasă, mai devreme l-am dat pe Lennon cam tare, poate și pentru că am vrut să-i

vostro 200MT

DELL

dedic o melodie... „Woman / I can hardly express / My mixed emotions at my thoughtlessness...”. Nu, Svetlana, nu-s de acord cu el, woman is not the nigger of the world, dar aş putea să-ți cînt eu însumi milioane de după-amieze de duminici la rînd „I love you / Now and forever”.

E Pimpi. Stă în pragul uşii mele și mă privește pe sub sprîncenele stufoase. Are mîinile împreunate la spate și seamănă un pic cu Dolby, personajul din Harry Potter care apare cînd te aștepti mai puțin.

- Ai un tricou infam tinere!

- Bună ziua, domnule. ce naiba, nici nu știu care e numele de familie al lui Pimpi, îl știu doar de Pimpi de la fosta proprietăreasă a apartamentului.

- Mda. Dragă, am pățit un necaz. Mai precis mi s-a stricat o garnitură de la apa caldă și deși am încercat să o schimb, am puterea să recunosc că nu am reușit.

Crezi că mă poți ajuta?

Ei bine, da, îmi vine să rîd instantaneu, cred că am deja un început de zîmbet care se stinge rapid sub privirea de cleștar a lui Pimpi. Nu ție trebuia să ți se strice garnitura, Pimpi, e o eroare de palier.

- Da, domnule. Îmi schimb tricoul și cobor imediat.

- Te aștept, bate de două ori te rog.

Bat de două ori. Intru în premieră în casa lui Pimpi și trebuie să trec testul vizozarelor. Îl simt undeva la podea, privind pe primul vizor și analizîndu-mi pantofii. Măcar acesta a fost singurul element asupra căruia am avut control: știam de testul cu pantofii, prin urmare, în ciuda faptului că eram îmbrăcat cu pantalonii de trening mi-am pus cei mai buni pantofi pe care-i am. În privința mîinilor și implicit al celui de-al doilea test n-am ce face dar mă bazez pe spusele unei vechi prietene, Dana-Banana: „Alex, tu ai degete frumoase, dar dacă fli-aș spune că sînt de pianist ar fi suna prea banal, hai, mîngîie-mă un pic pe spate”. Să zicem că lui Pimpi îi plac pianistii pentru că deja îl simt cotrobăind

pe la vizorul de sus. N-am chelie, a, ba da, am un început de chelie pe undeva dar nu am informația conform căreia Pimpi ghicește și în începuturi de chelii. Cred că da, totuși. Îmi deschide după trei minute.

- Da?

- Păi... am venit.

- A, tu ești cu garnitura. Trebuie să faci un tur al casei mai întîi, băiatule.

Pimpi nu știe că nu suport ca cineva să-mi spună „băiatule” sau „băiețel” sau „băiețaș” sau „băiețică”. Bunul simț din mine se poate termina periculos de repede în fața unui asemenea apelativ. Cel puțin deocamdată, nivelul lui a scăzut semnificativ.

Fac turul casei. Ascult povestea mobilei roșcate. Admir lustra cu 514 lacrimi de cristal de Bohemia. Pun mîna pe haina din blană de nutrie care, incredibil, e ca nouă! Iar nutriile - parcă-s vii! OK, Pimpi, și acum? Atmosfera din casa asta e fascinantă. Mă simt tele-portat în anii '30. Pe atunci se schimbau garnituri?

Pimpi mă privește de parcă ar aștepta să-i confirm lucruri. Îl confirm. Pare mai relaxat. Mă conduce la baie unde îi repar garnitura în cinci minute. Acum ar trebui să mă întorc în apartamentul meu, mă pregătesc să-i urez duminică plăcută în continuare dar Pimpi îmi pune o mîna pe umăr.

- Mai stai un pic, te rog. Vreau să-ți povestesc ceva.

Mai stau.

doZa
Zilnica

Dupa ce se citeste
nu se arunca,
se recicleaza

Viziteaza
www.copaculdehartie.ro
si afla cum hartia
se transforma
in copaci.

teoria evolutiei

Lucruri implicite

blog.evo5.org

Implicit – Care este inclus, continut in altceva (fara a mai fi exprimat direct); care se intelege de la sine. (DEX, 1998)

Lucruri implicite, lucruri care se inteleg de la sine. Un parinte isi iubeste copilul si are grija de el. Un sot isi iubeste nevasta si n-o bate (e valabila si reciproca...). Toti oamenii au aceleasi drepturi, indiferent de sex, virsta, rasa, nationalitate, religie etc. Un parlamentar munceste din greu pentru a promova si apara interesele celor care l-au ales. Un preot (sau calugar) este plin de dragoste si intelegere pentru aproapele sau.

Cele de mai sus sint de la sine intelese. Am totusi o nedumerire. De ce o fi nevoie de legi si prevederi si regulamente care sa ne explice ca un parinte TREBUIE sa aiba grija de copilul lui. Ca barbatul NU TREBUIE sa-si bata nevasta. Ca NU AI VOIE sa dai un angajat afara doar pentru ca e femeie, tigan, handicapat sau homosexual. Ca daca esti parlamentar NU AI VOIE sa iei mita...

De ce ? Doar sint lucruri evidente, de la sine intelese, implicite... De ce trebuie mentionate explicit ?

Ce au toate in comun ? Sint principii fundamentale, definesc un sistem, sint axiomele pe care se bazeaza societatea. Renuntarea la ele ar face intreaga structura incoerenta si subreda. Ar face-o greu de inteles. Ar transforma-o in ceva arbitrar, intr-o forma lipsita de continut.

Se presupune, sau, cel putin eu presupun, ca scoala ar trebui sa se bazeze pe logica, nu pe simpla acumulare de cunostinte. Se presupune, sau, cel putin eu presupun, ca scoala ar trebui sa evidentieze in primul rind fenomenele si procesele, nu sa transforme elevii in masinute de memorat informatii disparate.

Ma intreb cum se poate indeplini un astfel de deziderat atunci cind principiile fundamentale sint eliminate, prezentindu-se doar niste rezultate pre-digerate, fara rationamentele care au condus la ele.

In cazul mecanicii avem Principiile lui Newton si Legea atractiei universale, la chimie teoria atomista. Poti spune elevilor ca exista rachete, sateliti sau mase plastice fara sa faci referire la ele, dar ignorindu-le nu le poti explica de ce poate zbura o racheta... Pur si simplu nu vor avea elementele de baza care sa le permita intelegerea fenomenului.

Intelegerea Biologiei se bazeaza in mod fundamental pe Teoria evolutiei prin selectie naturala. In lipsa ei raminem la un simplu nivel descriptiv; putem sa spunem doar cum sint lucurile, nu si de ce.

Programa scolara de Biologie cuprinde la clasa a XII-a subiectul "Aplicarea unor reguli de mentinere a sanatatii omului". Imi inchipui niste elevi care au studiat "implicit" teoria evolutiei si un profesor povestindu-le ca nu este bine daca se trateaza aiurea cu antibiotice. Si un elev ridicind timid doua degete si intrebundu-l "Dom' Profesor, dar de ce nu este bine ?"

Raspunsuri posibile:

Varianta A: "Pentru ca asa ti-am spus eu !" Varianta B: "Pentru ca prin evolutie si selectie pot aparea tulpini rezistente."

Daca ati fi elev ce varianta ati prefera ? Dar daca ati fi parinte ?

Din punctul lui de vedere, Ministerul Educatiei s-a decis. Prefera varianta A.

t...
TRITONIC

TRITONIC
PREMIUM

BLESTEMUL MANUSCRISULUI

Bogdan Hrib Răzvan Dolea **BLESTEMUL MANUSCRISULUI**

Bogdan Hrib
Răzvan Dolea

comandați direct
de pe
www.tritonic.ro

Recomandat de:

FHM

JURNALUL
NATIONAL

Magic
FM

Cititul nu dăunează sănătății. www.tritonic.ro/blog

Bogdan Hrib

Filierea greceasca (partea intii)

Bogdan Hrib (1966) este jurnalist si editor. A publicat fotoreportaje si anchete la inceputul anilor 90, apoi in 1993 a fondat Editura Tritonic. A tinut prelegeri despre fotojurnalism si despre editarea de carte. Stelian Munteanu, personajul principal al romanului, este ca si el un fost jurnalist forțat sa se adapteze unor situatii noi.

UNU

Stelian Munteanu este cuprins de o inexplicabilă senzație de insatisfacție. Ca un copil bosumflat că e trimis la culcare. Tocmai când începuse un film la televizor. A treia zi de concediu. Departe de București, de colegi, de șefi, de vecinii de bloc, de șoferii de pe stradă. La mare. În Grecia. Singur. Aici să fie problema? Singurătatea... Uff...

Soarele a apus, dar cerul păstrează încă o culoare albăstriu-roșiatică. Aerul nemișcat și fierbinte. Cîțiva nori foarte albi, suspendați aproape de orizont, creează o senzație de acuarelă. Jetul unui avion de pasageri, aflat foarte sus a desenat o dungă roz și foarte dreaptă. Ca într-un desen de copil. Linii și serenitate. Camera e dotată cu aer condiționat. Dar nu l-a pornit. Poate la noapte, dacă nu se mai răcorește. A ieșit pe balcon, înfășurat în prosopul alb, mare și luxos, după un duș lung și energizant. Strada centrală aflată

la două etaje sub el începe să se anime. S-au aprins reclamele. Văzută de sus, stațiunea arborează un stil profund primitiv și civilizat. Fără țipete și cetățeni turmetați. Deși se aud multe vorbe est-europene și, din ce în ce mai multe, românești, localitatea își păstrează decența și curățenia. Încă n-au ajuns să asculte manele și să înjure. Tristețe incontrolabilă.

- Prea mulți ani fără concediu, stresul, oboseala, divorțul...

A te trezi vorbind singur sprijinit de o balustradă a Hotelului Elektra Beach din Paralia într-o frumoasă zi de început de septembrie, când străzile erau pline de voci și forme feminine, pare într-adevăr un lucru stupid. Exact la concluzia asta a ajuns și Stelian Munteanu, în clipa când s-a oprit curentul. Rahat, asta-mi mai lipsea! După ce că n-am nici un rendez-vous în seara asta, o să rămîn și nemîncat. Halal concediu.

Se întoarce în cameră, să caute un chibrit sau o brichetă. Pentru ce, că doar n-o să-mi aprind o luminare... În cinstea

singurătății și a postului forțat... Își aduce aminte de lanterna din bagaje. Nu se știe niciodată: lanterna, briceagul, sfoara, prostii din tinerețe...

Brusc privește spre întunericul de afară. În clădirea de vis-à-vis, un cochet hotel de 4 etaje, vopsit în tradiționalele culori alb și albastru, dar pustiu și încuiat, se mișcau raze luminoase în spatele unor ferestre de la parter.

Încearcă să se uite mai atent.

Deformație profesională! Pînă să găsească lanterna ascunsă în valiză, lumina clipește de două ori și, în entuziasmul gălăgios al străzii, toate instalațiile electrice repornesc. Instantaneu lămpile îl orbesc și zgomotele haotice și stridente îi anihilează orice urmă de liniște... Își privește ceasul și hotărăște că a sosit momentul să iasă. Alege o pereche de pantaloni subțiri bej și o cămașă maro. Pantofi tot maro. Actele le lasă în valiză, ia din portofel o hîrtie de 50 și își îndeasă cheile camerei într-un buzunar. Se verifică o clipă cu un ochi critic în oglindă. Înainte de a ieși își amintește de luminile ce se mișcau în hotelul de vis-à-vis. Nu se mai vede nimic. La luptă. Poate voi fi mai norocos în seara asta.

Galia Kalughina s-a plictisit s-o mai aștepte. E tîrziu, în stațiune turiștii au ieșit deja la promenadă în stațiune. Și, în plus, s-a enervat din cauza penei de curent - a rămas în baie, în beznă, cu șamponul pe păr. S-a lovit cu capul de para dușului, săpunul a căzut în vană și a alunecat pe el. Apoi a ieșit să caute o brichetă și s-a trezit cu nasul într-o oglindă. Alte obstacole nevăzute: un fotoliu, paturile, o valiză... O adevărată catastrofă.

Cînd a revenit lumina era la un pas de plîns. De furie.

Camera e un dezastru. Pe ambele paturi, al ei și al Taniei se înșiră mormane de haine colorate. Tricouri, fuste și pantaloni, desuuri în culori sexi, eșarfe și gablonțuri.

O trusă de machiaj revărsată trona pe micul birou. Creme, șampoane, flacoane de ojă și parfumuri... Ca și cum un pluton de majorete s-ar pregăti pentru marele derbi al etapei. De fapt în acea cameră de hotel locuiesc doar două fete. În concediu. La distracție. Gata. Nu mai stau. Am așteptat-o destul. Îi las cheia la recepție și se descurcă. E treaba ei. Putea măcar să-mi spună unde e și dacă să-mi fac programul singură. Ochise un polonez simpatic sau poate era ceh, care venea în fiecare seară la Poseidon, o tavernă cu preparate pescărești aflată la doi pași de hotelul ei. Era sigură că Tania s-a întîlnit iarăși cu acel românaș visător despre care nu vrea să-i povestească nimic. Treaba ei, fiecare cu viața lui! Alege o fustă foarte scurtă de culoarea vișinei putrede și un maieu extrem de decoltat de un roz stins aruncat peste un sutien Triumph care a costat cît jumătate de vacanță.

Dar a meritat, efectul era devastator. Un colier de argint cu motive tradiționale grecești, cercei din același set, un inel cu ametist. Sandale cu barete subțiri albe și cu tocuri înalte. Un ultim retuș la machiaj, un pic de fixativ, o picătură de Lancôme Magie Noir și... la dans!

Galia Kalughina vrea să se bucure din plin de vacanță. Știe că este o femeie irezistibilă.

Coboară treptele de la etajul trei al hotelului și se întoarce la stînga spre tavernă. Se ciocnește nas în nas cu un bărbat îmbrăcat în maroniu și cu un aer rătăcit. Galia bombăne în rusește, bărbatul se scuză într-o limbă necunoscută.

Îl uită în trei secunde, gîndindu-se la polonezul - sau cehul - pe care încearcă să-l vîneze. Iannis Theodopoulos a terminat un lung raport și simte că îi explodează ochii.

Chestiunile astea administrativ-birocratice nu le arată nimeni prin filme. Parcă toți polițiștii nu fac altceva decît să aresteze bandiți înarmați cu mitraliere și să seducă

frumoase blonde acuzate de crime pasionale. Se ridică amorțit de pe scaun și aruncă o privire pe stradă, de la fereastra aflată la etajul unu.

Mulțime de turiști la plimbare. Toți par extrem veseli, poate chiar prea veseli, doar un tip la vreo 40 de ani îmbrăcat în maro deschis sau bej pare că nu-și găsește locul printre ceilalți și merge șovăielnic înconjurat de baloane colorate, soufflaci la pachet, bluze decoltate și pălării de paie...

E prea obosit sau e beat... Sau și una și alta... Și-l șterge din creier imediat.

Un birou obișnuit de secție de poliție din provincie. Unica secție de poliție din Paralia. Mobilier nu prea nou, imitație de lemn natur, scaune rotative cu mînerule de plastic lăsate, calculatoare albicioase cu monitoare clasice cu tub catodic, acoperite de post-it-uri colorate în galben și verde electric. Multe dosare, eternul stereotip al polițiștilor. Pixuri vechi, creioane, o agendă uzată și deschisă la ziua de ieri. Un pahar înalt de sticlă, cu urme de frappe.

Un portofel negru puțin uzat cu acte și bani. O lampă de birou enormă cu abajur albastru de care atârna un mănunchi uriaș de chei - locul special ca să fie la vedere. Totul normal, dar ca prin ceață.

Va trebui să merg la un oftalmolog. Țsta-i un semn de bătrînețe. S-a încheiat o zi grea și în sediu n-a mai rămas decît el. Și personalul de serviciu. Știe că pînă la toamnă nu va avea parte de concediu; tot litoralul este plin de turiști și oricînd se poate întîmpla un lucru neplăcut. Să ne ferească Dumnezeu...

Iannis Theodopoulos își îndeasă tacticos creioanele, pixurile și dosarele în geanta luată de pe jos, cu gîndul la mîncarea caldă și gustoasă care-l așteaptă acasă. Alt semn de bătrînețe: în loc să mă gîndesc la nevastă, mă gîndesc la mîncare. Cu un oftat apatic

se ridică în

picioare și exact atunci sună telefonul. Îl privește perplex și se face că nu-l aude. E vis? Coșmar? Ce naiba mai vor la ora asta?... Dar soneria nu se oprește și parcă sună din ce în ce mai tare. Oftează din nou, se așează pe scaun lăsînd să-i cadă geanta și întinde mîna spre receptor.

- Alo?...

Mircea Popescu tocmai a terminat de băut primul păhărel de Metaxa 7 stele.

Lichidul arămiu îi bandajează cerul gurii și esofagul cu o aromă plăcută.

Încearcă să slăbească înlocuind cele două halbe de bere zilnice cu două pahărele de coniac. Costisitoare variantă, dar Mircea Popescu e un om care își poate permite.

Terasa e una scumpă. Foarte scumpă. Chelneri eleganți cu gulere scrobite. Mese cu fețe de masă din pînză albă, nu de hîrtie. Mobilă din ratan. Lumină electrică

discretă și multe lumînări. Clienți cu pretenții. Costume și cravate. Ceasuri de aur și brățări cu pietre scumpe. Bani mulți. Snobi. Conversație cu tonalitate scăzută. Muzică în surdină. Café-concert, nu grecească.

- Nu crezi că totuși e cam mult în fiecare seară?!

Soția lui, Nora Popescu, încearcă să mențină cu relativă diplomație echilibrul interior al acestui om imposibil de citit pînă în cele mai adînci colțuri ale minții sau ale sufletului. Acum și-a cam pierdut tactul obișnuit. Își așteaptă fratele care întîrzie la cină. Și nu era prima oară. Știe că lui Mircea îi este foarte foame și în curînd va exploda. E cu aproape 15 ani mai tînăr decît el și, în unele momente, diferența se simte. - Lasă-mă în pace!

S-a hotărît să-i accepte cererea în căsătorie mai mult din motive economice decît sentimentale. Au trecut zece ani de atunci și se întrebă din ce în ce mai des dacă nu a făcut o greșeală. Și totuși

I-am iubit... Ce s-a întâmplat oare? Afacerile lui? Lunile plecate de acasă...? Misterul inventat de presă în jurul lui...Politica? Alte femei? Întotdeauna ajunge la această ultimă întrebare.

Preferă să se oprească. Oftează.

- Mircea, Dan nu ți-a spus la ce oră vine?

- De când îmi dă mie Dan raportul?! O să mă duc să-l caut, dacă nu apare în

jumătate de oră. E o seară nesuferită pentru familia Popescu. Nora privește în jur încercând să nu-și piardă cumpătul. Chiar la intrarea pe terasă un tip stingher de vîrstă mijlocie citește prețurile; e îmbrăcat neinspirat în bej și maro. Are o privire sticloasă... Un sărăntoc amețit.

Tipul se întoarce și pleacă. Nora caută totuși un bărbat frumos și vesel. Un tip mai vesel măcar și nu atît de nesuferiți ca toți cei pe care îi întâlnesc. Unde au dispărut toți bărbații gaLANți și binedispuși ?...

Mișa Pușkin fumează pe stradă. În mers. Încearcă să-ți țină țigara cît mai aproape de corp ca să nu ardă pe cineva. Un tip obișnuit, șters, care nu iese în evidență prin nimic. Părul aproape alb, o față nu prea ridată și proaspăt rasă.

Ochii foarte vii și de un bleumarin foarte închis. Pantaloni albi și o cămașă cu dungi în două nuanțe de albastru, pantofi sport tot albaștri. Costumație cu fason de ofițer de marină la pensie.

Un tip cu o privire fixă îi intersectează traiectoria. Îl ferește privind cîteva secunde în urma lui. Îi înregistrează silueta și trăsăturile. Avea un aer de victimă. Nu se știe niciodată... Abia a sosit și flerul îi

spune că evenimintele se vor precipita. Cineva va trebui să facă o mișcare. Toți jucătorii și-au ocupat deja pozițiile. Cineva va acționa primul? Cum și cînd?

Simte că îi lipsește lupta. Mușchii i s-au încordat în așteptare. Dar pînă atunci plimbarea îi face plăcere, la fel ca o țigară fină sau o cafea grecească la ibric. Mișa Pușkin nu vorbește mult, nici nu acționează prea mult, dar întotdeauna apare la timp. Vorba aceea: întocmai și la timp!

Mîine ar trebui să fac o excursie pînă la Salonic. Să vizitez Turnul alb și să caut vreun fost colaborator.

Eleni Papastergiu e obosită. Filmul de la televizor a fost cam slab. O comedie romantică pe fundalul unei Londre înverzite și boeme, cu Hugh Grant și Julia Roberts. El librar, ea actriță celebră. Până la urmă cu happy-end. În micul apartament e răcoare. Și întuneric. A fost o zi lungă și grea, la Universitate.

A avut cursuri toată ziua cu anul pregătitor, iar spre seară o ședință de catedră. Plictisitor pentru mijlocul verii. Ideea cu școala de vară era o soluție pentru problemele financiare are facultății, dar cu certitudine nu bucură nici un

vostro 1310

DELL

profesor.

Oricum n-o să ne dea nimic în plus la salariu. De la fereastra sufrageriei zărește un colț din portul iluminat și o fîșie din construcția masivă a Turnului Alb, de pe faleză. Abia a trecut de miezul nopții și în Salonic viața de noapte e în toi. O clipă îi trece prin cap să iasă la un pahar; în mod sigur găsește niște cunoscuți la Maxi. Dar somnul pare mai aproape.

Pentru Eleni Papastergiu zilele se scurg toate cam la fel. Profesor într-un mare oraș universitar. Singură, înconjurată de cărțile și pietrele ei.

La televizor începe un alt film. O poveste siropoasă de dragoste, pe fundalul turistic al Parisului însoțit, aseasonat cu Turnul Eiffel și Place de la Concorde. Închide și încearcă să adoarmă. Off, prea multe stereotipuri... lubiri în capitalele turistice europene... Unde găsesc și eu unul? La Paris, la Londra,...? În Salonic nu mai sînt bărbați liberi?

Jacques Sardi savurează o înghițitură de vin. Evident roșu. Sec. Franțuzesc. De la ultimul etaj al Arcului din La Defense poate privi pînă dincolo de Arcul de Triumf din Piața Charles de Gaulle. Cu puțină imaginație vede Obeliscul din Place de la Concorde. Panorama e minunată și de fiecare dată se bucură ca un puști că s-a născut și trăiește în acest oraș minunat. Ca un dar de la Dumnezeu, care să-i aline copilăria nefericită. Aproape că am uitat anii ăia...

Dineul e pe sfîrșite. Lumea e cam amestecată, dar a reușit să găsească și cîțiva interlocutori interesați. Evident, femei. Doamne onorabile împodobite cu enorme coliere cu diamante și safire. Tinere sfoase, în aparență, ce aruncă priviri provocatoare încadrate de lungi cercei din platină și Brillante. Peste tot bogăție și sclipiri de pietre scumpe. Ofează și se privește în fugă într-o oglindă. Nu arată tocmai rău. Costumul negru, cămașa albă

deschisă la ultimul nasture, ținută dreaptă fără burtă, ten îngrijit. Părul negru și ochii verzi. Poate că ar fi cazul să se gîndească la o relație stabilă. Ee, dar nu e cam devreme?.. Mai am timp...

Deja începe să caute în minte o soluție pentru întoarcerea acasă: dacă pînă în Rue Ranelagh să o taie prin centru sau pe un periferic. Parisul e un furnicar de turiști. În plus, e cam cald pentru această perioadă a anului. Și mai are și mult de lucru. Ca de obicei. La căsuța de la țară nu a mai ajuns de mult, poate în viitorul week-end.

Se îndreaptă spre lift, undeva jos în parcare îl așteaptă un 307 negru, destul de uzat. Păcat că nu are vreo treabă. Ar putea folosi sirena și girofarul. Ar ajunge mai repede. În trecere așază paharul pe o tavă și comută telefonul mobil de pe mut pe normal. Poate mai sună cineva, e totuși prea curînd pentru somn...

DOI

Un zgomot strident, metalic, umple camera. O sonerie! Cu un gest copilăresc, încearcă să-și ascundă cu capul sub pernă. Are un cap enorm, foarte greu și care îl doare extrem de neplăcut. Probabil că a băut prea mult Imiglikos alb demisec urmat de un pic de coniac, dar cu stele puține. Ca la bugetari.

Soarele pătrunde prin perdea și îl orbește. Închide ochii imediat la loc.

- Ce naiba! Cine poate suna la ora asta?! Realizează că în nici un caz nu poate fi ceasul pentru că și-a uitat orice mijloc de măsurare a timpului la București. Un telefon? Recepția? N-au altă treabă!...

Stupefiat privind spre noptieră, constată că e chiar mobilul. Îl apucă șovăielnic cu ochii mișiți. Citește numărul de pe ecran și nu-l recunoaște. O clipă se gîndește să nu răspundă... Dar dacă totuși este ceva

copilul.meu.ro

Home

Despre noi

Galerie Foto

Reglement

Profil

contul meu

contul meu

Cele mai noi
imagini
propuse
in
concurs

sponsor principal

puce
c
l
i
v
a
e

WE SPEAK CHILDREN

Prima a putea propune o imagine
nu trebuie sa fi imaginat!

nume

parola

crea cont

ai un cont?

login

poza copilului tau aici ...

inscrie-te pe www.copilul.meu.ro

grav?

- Da?

- Te-am trezit?

Totul se prăbușește ca un castel de cărți de joc. Stupid clișeu. Țsta-i de pe vremea ziarului. A recunoscut vocea. Este ceva grav.

- Da. Sincer, da...

- Îmi pare rău. Nu te caut de plăcere.

- Mi-am imaginat. Dar de la ce telefon sunați? Nu îl am în memorie.

- S-au schimbat niște numere. N-are importanță. Avem o problemă.

- Nu pot decât să mă bucur, șefu'. Abia îmi luasem concediu.

- Nu te cheamă nimeni înapoi. Problema e acolo, la Paralia.

- Aici?

- Da, o crimă.

- O crimă la Paralia?! Asta-i chiar stupid.

- Ascultă-mă și încearcă să te concentrezi!

- Da. Și...?

- Un român de-al nostru e implicat. Au cerut să fie și cineva de la noi de față la anchetă. S-ar putea să fie o confuzie, n-am înțeles exact. Va trebui să verifici tu la fața locului.

- Dar, șefu', eu n-am pregătire de specialitate.

- E bun și un ziarist, decât nimic. Ești așteptat la sediul poliției din Paralia. Știi unde e? - Bănuiesc. Am văzut o clădire cu însemne de poliție la doi pași de hotel, în capătul străzii.

- Perfect. E șapte și zece. La opt te așteaptă detectivul Theodopoulos. Te mai sun ca să-mi spui noutăți.

Convorbirea se întrerupe.

- Crimă la Paralia?! Aproape incredibil.

Aruncă telefonul pe pat și se ridică. Halal concediu. Asta îmi mai lipsea. Doar muncă și iar muncă. Ca pe vreurile altele... Se duce clătînindu-se spre baie.

Se împiedică de papuci și de valiza așezată în mijlocul culoarului dintre pat și perete. Își caută trusa de toaletă, reușește

să-și pună papucii și intră în baie. Începe să se spele la rezezeală. Caută periuța de dinți. Apoi pasta. Barba i-a crescut în două zile.

- Ce poate să facă un purtător de cuvânt pe post de detectiv?!

Pufnește într-un rîs nervos și reușește să se taie cu lama aparatului de ras.

Iannis își toarnă încă o cană mare de cafea și își simte capul cît un clopot de biserică. Un clopot în timp ce este folosit! A cîta cafea? Se uită la ceas, mai sînt puține minute pînă la opt. O să fie oare punctual? N-a dormit toată noaptea încercînd să pună în ordine afacerea asta ciudată. De fapt a reușit să așpească pe scaun. I se închid ochii din nou. Ochelarii, ochelarii! Va trebui să nu mai amîn.

- Good morning, Sir. My name is Munteanu, from Romanian Police.

Tresare brusc și aproape că își varsă cana pe pantaloni. Mîrîie:

- Bună dimineața. Vă așteptam. Iannis Theodopoulos. Luați loc.

- Mulțumesc.

Camera este luminoasă, dar austeră, ca orice sediu al poliției, doar sunetele mării și țipetele de pe plajă nu-și găsesc locul.

- Vă ascult, domnule Theodopoulos.

Îl privește abia acum atent pe cel din fața lui. Un bărbat la fel de amețit ca și el. Un om care a picat în mijlocul unei situații neașteptate. Fără chef. Fără să vrea îl simpatizează.

- Iannis. E mai simplu, doar sîntem colegi.

Munteanu încuviințează cu un zîmbet strîmb.

- Da. Stelian, Stelios pentru voi. Care-i drama?

- Drama e o crimă!

- Ascult cu atenție.

- Povestea e scurtă. Cineva a văzut lumină în Hotelul Alkion și l-a contactat pe proprietar. Hotelul este chiar aici vis-à-vis de noi. Au bănuț că sînt hoți.

- Știu, eu locuiesc la Elektra Beach.

- A sosit un reprezentant din partea proprietarilor. Au chemat și poliția. Nici nu eram departe. Clădirea este în litigiu și sînt toți cu ochii pe ea. Lacătul de la intrarea dinspre plajă era deschis. Înăuntru am găsit victima.

Ținea în mîna stîngă un bilet pe care scria: Themis 5. La camera 5 de la Hotelul Themis locuiește compatriotul tău, Daniel Manole.

- Cînd s-au întîmplat toate acestea?

- Puțin după miezul nopții.

- Manole unde era?

- În cameră. Aparent se schimba sau își făcea bagajele. Surescitat.

- Și acum?

- E aici. A stat toată noaptea izolat într-o încăpere. Nu avem arest propriu zis aici.

- Și victima?

- O rusoaică. Tatiana Sevchenko.

- Mobilul?

- Cred că nu este afit de simplu. Domnul Manole nu a vrut să dea nici o declarație pînă nu sosește cineva din partea autorităților române. Se pare că erai cel mai aproape.

- Da, foarte aproape. Și eu am zărit o lumină la hotelul Alkion. Fascicolul unei lanterne, sau poate chiar două.

- La ce oră?

- Exact în timpul penei de curent.

- Interesant. Se mișcau?

- Aveam senzația că cineva caută ceva. Baleiau stînga-dreapta, dar repet, poate erau două lanterne. De ce ați dorit și un român în anchetă?

- Nu noi am dorit. Se pare că Manole are rude importante. S-au făcut presiuni pe la Ministerul de Externe ca să existe și un reprezentant al autorităților române.

- Interesant. O adevărată tevatură.

- Să nu mai vorbim. Am stat treaz toată noaptea raportînd în stînga și-n dreapta.

- Eu sînt nevinovat. Eram în concediu.

Grecul soarbe o gură din cafeaua răcită. Tace o clipă apoi reia:

- Vă invit să stați de vorbă cu Daniel

Manole. Dar vă previn că discuția va fi înregistrată.

- Perfect. Mulțumesc pentru sinceritate.

- Sîntem colegi...

- Daniel Manole nu are pe nimeni aici?

- Ba da. Sora și cumnatul său, Nora și Mircea Popescu. Acest Popescu pare un tip foarte influent în România; el a cerut prin ambasadă și minister ca la anchetă să participe și un reprezentant român.

- Sînt mulți Popești în România. Mie nu-mi spune nimic numele.

- Ok. Urmează-mă.

Încăperea în care se află Manole este o combinație nefericită între o celulă deînchisoare și o cameră de cămin din Grozăvești. De fapt la cît de des am ajuns eu în cămin în vremurile alea, cine mai știe dacă nu mă înșeală memoria.

Pardoseală din mozaic rece, pereți afumați gri, o fereastră cu gratii și un pat metalic; totul asezonat cu afișe colorate pe care strălucesc palmieri, plaje, hoteluri și vaporașe însoțite de sloganul: "Descoperiți insulele grecești".

Între un zîmbet și un frison de frig, Munteanu îl descoperă la masa din mijlocul camerei pe Daniel Manole. Realizează brusc că a stat în biroul detectivului grec și s-a holbat la cafeaua lui, dar nici nu a cerut, nici nu i s-a oferit una. O să-mi fie greu fără o cafea lungă și amară. Uff, grea e viața... Iar te plîngi, Stelică! Iar te lamentezi!? Clatină din cap ca să-și revină.

- Bună ziua, domnule Manole.

- În sfîrșit. Sînteți român, nu-i așa?

- Român.

- Mă bucur. Prefer un polițist român.

- N-aș vrea să vă dezamăgesc, dar sînt purtător de cuvînt al Poliției Judiciare.

- Purtător de cuvînt? Nu trebuia să fie trimis un agent?

Stelian oftează exasperat. Se scarpină în cap, clipește enervat și repetă aceeași frază:

- Eram cel mai aproape.

- Nu înțeleg!
- E simplu. Nu aveai de unde să inventezi pe loc un polițist roman la Paralia.

Eu eram aici în concediu. Locuiesc la nici 100 de metri de aici...

- În fine. Cum mă puteți ajuta? Sînt nevinovat!

Stelian se așează pe celălalt scaun din dreptul mesei. Își freacă fața cu mîinile sperînd să alunge ultimele semne ale somnului întrerupt. Afară, soarele începe să dogorească. Aruncă o privire după o instalație de aer condiționat. Nu există. Oftează încă o dată. Daniel Manole este tînăr, prea tînăr, repezit și idealist și în plus are un cumnat cu relații. Va fi o anchetă lungă, s-a dus naibii concediul. Așa sînt eu norocos...

Scoate un carnețel și un pix din buzunar. Apoi un reportofon digital. Le ordonează în fața lui pe masă. - Scuze. Sînt ziarist de profesie. Deformație. Mă numesc Stelian Munteanu. Vă ascult.

Pornește reportofonul și îi face un semn cu mîna.

- De unde să încep?

- Clasic. Nume, prenume, vîrsta.

- Daniel Ioan Manole, 23 de ani. - Perfect. Mai departe?

- Sîntem înregistrați, nu-i așa? Vreau să zic, și de către ei...

- Bineînțeles. În ce circumstanțe ați cunoscut-o pe victimă?

- Pe Tania? Eram prieteni. Adică mai mult decît prieteni.

- Unde ați cunoscut-o?

- Aici.

- Mai exact!

- La un bar.

Se enervează. Pierde timpul. E cald și ar trebui sa fie pe plajă.

- Doamne Manole, încerc să vă ajut. Situația dumneavoastră nu e prea roză, sînteți suspectul numărul unu într-un caz de crimă. Vă rog să fiți mai cooperant,

mi-e greu să vă smulg fiecare

cuvînt de pe limbă! Tînărul îl privește pentru prima oară în ochi. Îi vede frica încolțind.

- Nu vreau să fiu dur cu dumneavoastră. Dar cu cît rezolvăm mai repede, cu atît vă puteți întoarce lîngă familie. Doar sînteți în vacanță. Ca și mine, de altfel.

- Deci credeți că sînt nevinovat?

- Nu cred nimic. Vă ascult.

- Bine. Încerc. Pe Tania am cunoscut-o acum o săptămînă. A fost coup-de-foudre, ne-am plăcut imediat. Ea știa românește, dansa la un bar, în București. Am stat mult timp împreună. Ne făcuserăm planuri. Chiar să ne căsătorim!

- Coup-de-foudre, chiar așa?! După o săptămînă?

- N-ați fost îndrăgostit niciodată? Vroiam să plecăm în lume împreună. Tania avea o rudă îndepărtată la Paris. Ne duceam acolo să lucrăm.

Stelian se gîndește profund. Îndrăgostit?! Oare am fost vreodată îndrăgostit? Mi s-o fi părut? Ce-o fi aia?

Daniel are ochii în lacrimi.

- Mi-e frică, deși nu am făcut nimic. Eram ascunși amîndoi în hotelul ăla părăsit. Nu deranjam pe nimeni. Găsisem o intrare. Ne luasem o sticlă mică de Metaxa și înghețate. Aveam două lumînări. Era romantic. Dar ni s-au terminat țigările. Eu am ieșit afară... Doar cîteva minute am lipsit. Cînd m-am întors, era prăbușită. Nemișcată. Se întîmplase ceva. Am strigat-o, am încercat s-o trezesc, apoi i-am pipăit încheietura. N-am simțit nimic. M-am speriat și am fugit. Mai mult nu știu ce s-a întîmplat. Pe cuvînt.

Stelian oftează. Oare pentru a cîta oară? Troznește pixul de dinții din față, oprește reportofonul și pușăie. La naiba cu toate! Am intrat în rahat!

- Bine, stai aici. Mă întorc repede.

Abia după ce a rostit cuvintele le-a înțeles sensul stupid, dar Manole nu l-a auzit și privește în gol pe fereastră. Afară, țipetele pescărușilor și ale copiilor se

amestecă pe plajă; este din ce în ce mai cald.

Iannis îi așează în față o cafea fierbinte și un pahar de apă cu gheață. Ceașca e mică, din porțelan alb și cu o farfurioară asortată, paharul e hexagonal, din sticlă și foarte înalt. Trei cuburi enorme de gheață se zbat înăuntru.

Combinăția e ucigătoare! Mai bună era o bere!

- Te-ai lămurit?

Stelian clatină din cap. Lămurit pe naiba!

- Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

- Băiatul e nevinovat? Întrebă greul. Cum zici?

- Sînt înclinat să-l cred. Nu avea vreun un mobil aparent. Care a fost cauza decesului?

- Nici o urmă de violență. Aparent, otrăvire. Vom ști curînd.

- Astăzi?

- Da, vrei să vezi cadavrul?

- Sincer, nu țin neapărat. Dacă e necesar?

- Nu e necesar. Nu prezintă nici o urmă vizibilă. E pe mîna legiștilor acum, îi fac toate testele. O fată frumoasă. Otrăvită. Metaxa amestecat cu o otrăvă puternică. Posibil cianură. E cel mai usual.

- Sincer nu prea am mai auzit de crime prin otrăvire. Prea intelectual. Parcă numai în romanele Agathe Christie se mai întîmplă.

- A băut fără să bănuiască nimic. A murit instantaneu, probabil. O metodă tăcută și non-violentă.

- Alt suspect?

- Tania avea o prietenă. Galia. Stăteau în aceeași cameră de hotel. Dar se pare că nu și-a petrecut noaptea în cameră. O fi fost prin cluburi. Am lăsat vorbă la recepție că o așteptăm aici.

- Și dacă uită să vină? Sau fuge?

- Nici o șansă. O aducem noi!

- Ce s-a găsit la locul crimei?

- Uite lista.

- Am putea să mergem pînă acolo?

- Desigur. S-au luat amprente, dar nu s-a deranjat nimic.

A lăsat cafeaua neatinsă. Hotărît lucru - azi nu e ziua mea cea mai bună! Se ridică în picioare și, în viteză, înghite două guri de apă. Foarte rece. Nora Popescu fumează țigară după țigară. Cînd ajunge la jumătate o stinge brutal în scrumieră și aprinde alta.

- Parcă te lăsaseși? Ce te-a apucat acum? Oricum în hotel nu ai voie să fumezi! Nu-l bagă în seamă. Iar aprinde una. Mîinile îi tremură. Flacăra brichetei vibrează. Fum și tensiune plutesc în aer.

- Mircea, cînd te sună Bucureștiul?

Bărbatul este transpirat, nebarbierit, cu un prosop în jurul gîtului și cu un blackberry în mîna stîngă.

- Nu mă înnebuni, te rog! Au promis că rezolvă. Se pare că e un polițai chiar aici, în Paralia.

- Cum îl cheamă?

- Nu știu. Vom afla. Stinge țigările, că o să ne dai foc. Calmează-te.

- Cum să mă calmez?

Dan e arestat!

- Fără isterii.

Vom rezolva.

Mă

vostro 1510

DELL

duc să fac un duș. Stai lângă telefon. Și vezi că poate sosește vreun email. Dispare în baie și dă drumul la apă. Nora stinge o altă țigară. Caută în pachet o alta. Pachetul e gol. Simte că o pocnește plînsul. De nervi. Arestat! Crimă!

Cum e posibil! Ce țară e asta?! Fratele ei e cel mai bun om de pe pământ! Mototolește în pumn pachetul gol și îl aruncă plină de furie, pe jos.

Hotelul părăsit are un aer misterios. Uși deschise cu vopseaua scorjită, holuri pustii și neluminate, camere goale cu pereți pătați care mai dezvăluie urmele întunecate ale unor mobile. Praf și atmosferă închisă.

Parcă ar trebui să apară niște fantome. Brr... Ce mister îi oprește pe proprietarii acestui hotel să-l repună în circuit? Acum va fi și mai greu, pentru că aici s-a produs o crimă. Sau, din contră, cine știe, chiar acest lucru poate fi folosit într-o campanie deșteaptă de promovare. Va fi un obiectiv turistic. Aș putea scrie o carte. Sau măcar un reportaj. Nu acum, că e conflict de interese. O carte ar fi perfect - Crimă la Paralia. Și pe cine ar interesa?...

Pașii celor doi bărbați răsună puternic în holul de marmură de la parter. Pe jos sînt răspîndite cîteva obiecte care înconjoară conturul victimei desenat de poliția greacă. Stelian simte un fior și se așează pe o balustradă. Din ce în ce mai acut, este conștient că nu trăiește un vis urît și că lucrurile nu sînt deloc simple. Ar fi greu să-i explice lui Iannis că meseria lui este cea de ziarist și noțiunile de anchetă judiciară îi sînt destul de limitate. Acum e prea tîrziu; am intrat în joc și trebuie să merg pînă la capăt.

- Toate obiectele sînt la locul lor! îi spune Iannis.

O sticlă de coniac aproape goală și două pahare, o haină de blană ușor prăfuită, două casserole din plastic alb cu două lingurițe din metal, o lanternă neagră, un

pachet de țigări mototolit și o scrumieră plină de chiștoace, un notes de format mic și un creion lung și colorat, un cd player și o brichetă.

- Nu lipsește nimic?

Întrebarea este prostească și regretă că a vorbit fără rost, dar sincer nu știe ce ar trebui să observe.

- Doar foaia de hîrtie din mîna victimei pe care scria Themis 5. A fost ruptă din carnețel, îi răspunde detectivul.

- Ciudat. Pentru ce ar fi avut nevoie să scrie aceste date? Știa unde locuiește Manole. Doar dacă ar fi vrut să o dea altcuiva și totuși mi-e greu să cred că doi tineri îndrăgostiți pînă peste urechi se puteau gîndi și la altcineva. Și mai ales la ce le folosea un notes și un creion? Aveau ceva de notat? Doar se aveau unul pe celălalt...

- Nu știi dacă erau îndrăgostiți reciproc. Victima părea destul de înstărită, mai ales pentru vîrsta ei. Undeva trebuia să se afle un soț sau un prieten cu mulți bani. Un protector.

- Încerci să-mi spui că Manole era îndrăgostit de o curvă de lux?

- Nu, spun doar că aparent avea mulți bani. Haina aceasta de blană costă aproximativ 2.000 de euro.

Stelian zîmbește, la Paralia toți grecii se pricep la blănuri. Vizitase acum vreo două zile magazinele din stațiune și toți negustorii erau dornici să-i dea toate detaliile despre marfa de pe rafturi. Dar cine naiba cumpără blănuri pe căldura asta? Un fel de vara sanie și iarna car... - Cam scumpă pentru a fi folosită pe post de covor.

- Au văzut prea multe filme de dragoste. Le lipseau un șemineu și cîteva lemne. Discuția alunecă aiurea și Stelian constată brusc că a devenit foarte cinic. Parcă nu eram așa. În fond e vorba de viețile unor oameni! Se așează pe vine și privește pardoseala. Începe să-și aducă aminte de schemele din filme. Poate că va fi chiar interesant.

- Marmura este plină de praf. Se văd mai multe seturi de urme. Au fost cercetate?

- S-au făcut fotografii. Două seturi au fost identificate: victima și Daniel Manole, dar există cel puțin încă un set în această zonă; e posibil să fie ale celor care ne-au anunțat. Nu sîntem încă foarte siguri.

- Dar oare nu există posibilitatea ca ucigașul să fi fost un al treilea?

- Nu există urme de violență; un al treilea ar fi fost un necunoscut. Oricum, jaful iese din discuție. Tania purta bijuterii, iar blana aceasta este foarte valoroasă.

- Daniel Manole mi-a declarat că a ieșit să cumpere țigări și cînd s-a întors crima era comisă. Nu cred că a lipsit mai mult de șapte, opt minute. Ipoteza că cineva i-a urmărit ascuns în hotel mi se pare cea mai probabilă.

- Stelios, crede-mă, nu vreau cu tot dinadinsul să-ți incriminez compatriotul, dar deocamdată nu avem alte indicii. Nu există alte personae. Poate doar colega de cameră a Taniei.

- Și totuși, nu ți se pare stupid biletul din mîna victimei? Doar știa unde locuiește Daniel. Mie mi se pare că a fost lăsat special, ca să ne trimită pe o pistă falsă.

- Pînă nu găsim un mobil, nu vom putea să ne gîndim la vinovat. În primul moment am bănuțit că este vorba de gelozie...

- Gelozie față de cine, Iannis? Ești de acord că există un al treilea?

Semnalul ascuțit și prelung al telefonului întrerupe discuția. Stelian nu cunoaște nici o boabă de greacă, așa încît nu înțelege

nimic din scurta convorbire.

- Să ne întoarcem la sediu. A sosit prietena victimei.

- O clipă. Nu ar trebui luate toate acestea de aici și căutate amprente sau tot felul de alte semne? AND-uri? Urme de spermă? Mă întreb și eu...

Grecul rîde crispat și își șterge transpirația de la tîmple.

- Ai văzut prea multe filme cu CSI? O să le verificăm pe toate. Te-am așteptat să vezi și tu! Și nu uita că aici nu sîntem la New York și nici nu jucăm în seriale polițiste!

- Iartă-mă că insist, dar blana a fost cercetată atent?

Theodopoulos ridică din umeri nervos.

- Pentru ce? E nouă, nu are nimic în buzunare... Binențeles că a fost cercetată. Nu are nimic special. E cumpărată de aici din Paralia. Am văzut eticheta. O să se ducă la laborator. La Katerini. Deși nu cred că avem tot ce ne trebuie acolo și va prela împreună cu toate celelalte probe la Salonic. Se va pierde mult timp. Nu putem aștepta atît. Să mergem. Și totuși, de ce un obiect nou, atît de scump, îl terfelești aruncîndu-l pe jos?! Doar din romantism? Un pahar de coniac pe o blană scumpă într-un hotel părăsit împreună cu iubitul de o săptămînă? O blană de 2.000 de euro? Parcă ceva nu se potrivește în tabloul acesta! Lipsește ceva!

- sfîrșitul primei părți -

Va urma.

Copacul de Hârtie

Nu arunca aceasta broșura. Recicleaz-o!

Uite, tati, avem un **COPIL!**

Copila mea

miruna.citybaby.ro

Copila mea este bună și are ochi căprui. Îi place brânza și noaptea pentru că poate să vadă stelele (imi arată singură stelele de pe cer). Se cațără pe televizor și strigă pepeni de fiecare dată când iese pe scara blocului. Mănâncă fructe nespălate din piață și se face timidă când vede ciini. Stie când face lucruri care nu trebuie făcute, dar le face oricum și are cele mai multe nuante și expresivități când spune mama (are atatea modalități de a spune mama că le-am pierdut sirul). Stie că în tabloul din sufragerie sînt 2 oameni care dansează și-i imită câteodată și stie unde reciclează mami și tati hartia. Urcă scările până la apartamentul nostru numai în brate, dar îi place întotdeauna să urce mai sus singură pe jos. Mănâncă flori și miroase cărți și periute de dinți. Citește cărțile cu fundul în sus și se pune în 4 labe ca și căteii și latra la mine când este fericită. Plînge în fața oglinzii că să vadă cum îi stă și nu stie să se dea pe căluț decît sau foarte încet sau foarte tare.

Copila mea se oprește din mîncat pentru că îi place prea tare și, în consecință, trebuie să împarta și cu tine ce are și câteodata nu vrea să iasă afară în parc să se dea în leagăn. Te strigă pe alt nume pentru că știe că o să te supere (cu toate că ti-l stie fara indoială pe cel adevărat) și știe exact ce trebuie să îți spună că să te

face să rîzi chiar dacă ești supărată pe ea (și fiecare își are alt bibil).

Este curajoasă dar nu înconștientă. Numărul ei preferat este 3 (și stie să numere din 2 în 2 – 1, 3, 5) și are 3 degete la mîna, 3 ursuleți, 3 bucați de pîine în gură. Știe cum să cheme oameni lînga ea și cum să îi țină acolo și are oameni pe care îi iubește din prima și oameni pe care nu poate să îi suferă nici după ce se vede cu ei a nu stiu cata oara. Își cîntă și își povestește ce a făcut peste zi. Îi plac cangurii și maimuțele și boabele de struguri fără sîmburi. Îi e frică de mînusi (chiar și alea cu degete colorate) și de felicitarea cu braște pe care a primit-o mami de ziua ei. Îi place să meargă pe usa și să facă uța la bonă pe picioare (un fel de substitut de ridicat greutăți cu picioarele la sală). Copila mea știe care este Gloria de Vivaldi, cere să o asculte și dansează cu drag pe ea și spune mai vrei în loc de mai vreau.

Copila mea rîde în hohote de mai multe ori pe zi și este cel mai frumos omuleț pe care l-am întîlnit de la sotul meu înapoi.

Copila mea împlinește azi 1 an și 8 luni.

SOS Satele Copiilor
România

Ajută un copil să meargă la școală !

**Donează 5 lei lunar și peste 200 de copii
vor continua să studieze**

SOS Satele Copiilor România

Biroul Național de Coordonare

Str. Nașatzei nr. 88B sector 1, București

Tel: 021 656 00 00 / 021 655 00 77 Fax: 021 655 00 72

Email: sos@sos-satelecopii.ro

CONT IBAN RO 54 CITI 0000 0900 2501 0018 CITI BANK București

Cod fiscal: 7100752

Neil Gaiman

Neil Gaiman este câștigătorul a 3 Premii Hugo, 2 Nebula, 1 World Fantasy, 4 Bram Stoker, 11 Locus, precum și 2 premii British SF, 2 British Fantasy, 4 Geffen, 1 Internațional Horror Guild și 2 Mythopoeic. A mai câștigat premii în Spania, Franța, Brazilia, Germania, Italia, Israel.

Scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar și de non-fiction (e de menționat monografia Duran Duran din 1984) și romane grafice, editor de antologii, scenarist, maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF, Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăiește în Statele Unite, lângă Minneapolis, Minnesota, unde crește dovleci și colecționează calculatoare și pisici. Vii. Cărțile lui au fost traduse în peste douăzeci de țări. A câștigat mai mult de zece premii internaționale pentru romanele sale grafice, iar în 1991, Sandman nr.19 a luat premiul World Fantasy pentru povestire, fiind prima bandă desenată din lume care a câștigat un premiu literar.

Site-ul lui (www.neilgaiman.com) primește lunar 1,4 milioane vizitatori. Vinde 1,2 milioane de cărți pe an. Căutând „Neil” pe Google, din cele 84 milioane de referințe, primele două sînt la Neil Gaiman (urmează Neil Young și Neil Diamond).

Printre admiratorii lui se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper. Neil Gaiman este acel Neil la care face referire Tori Amos în cîntecul ei Little Earthquakes: „Mă vei găsi dacă Neil mă va face copac?”
În România au apărut la editura Tritonic:

- Zei Americani, 2006, 640 pag., 30 ron
- Anansi Boys, 2006, 368 pag., 25 ron
- Pulbere de Stele, 2007, 224 pag., 18 ron
- Nicaieri, 2007, 2007, 320 pag., 28 ron
- Pulbere de Stele (ediție limitată), 224 pag., 18 ron
- Semne bune, 2008, 368 pag, 45 ron, împreună cu Terry Pratchett

Thinking VujaDe

Adaugă valoare pregătirii tale!

**Training-ul *VujaDe* oferă o perspectivă nouă
cotidianului din organizație.**

Sesiuni de cursuri deschise.

Informații la: working@forpeople.ro

RO-010292

Episcopiei nr. 5, etaj 2, ap. 5, Sector 1, București

Tel.: +4 021 312 2422

Fax: +4 021 312 2432

<http://www.forpeople.ro>

forpeople

SIMPLIFICĂ

GÎNDIT SĂ ȚINĂ PASUL CU AFACEREA TA

VOSTRO 1510
GATA DE LUCRU DIN
PRIMA CLIPĂ

Încorporat de la

721 \$

fără TVA și taxa de timbru verde

- Tehnologii Intel® Core™2 Duo processor
- Ecran 15.4" widescreen anti-glare cu tehnologie TrueLife™
- O greutate de 2.87kg
- Tastatură Full-size
- Patru porturi USB pentru o conectivitate sportivă

SYSTEM PLUS
Reliability

www.system-plus.ro

Principalul partener Dell în România

Dell recomandă Windows Vista® Business

Dell, the Dell logo, Vostro, TrueLife are trademarks of Dell Inc. Intel, the Intel logo, Intel Core, and Core Inside are trademarks of Intel Corporation in the U.S. and other countries. Windows Vista is a registered trademark of Microsoft Corporation. Other trademarks and trade names may be used in this document to refer to either entities claiming the marks and names of their products. Dell declares its proprietary interest in the names and marks of others. Copyright 2007 Dell Inc. All rights reserved. Reproduction or distribution in any manner whatsoever without the express written permission of Dell Inc. is strictly forbidden.